

THE WINDOW

BART VERBUNT

HET RAAM

STORY, VERHAAL, 2014.

Ritchie didn't feel like getting off the sofa, but, walking in front of me now, his pace is brisk. He urinates a few time and poops under the tree along the Viooltjesweg. The tree is blooming beautifully. I squat to clean up the poop with a plastic bag and throw it in the bin. I sit down on the bench under the tree to catch my breath. Ritchie lies down at my feet, we enjoy the sun with our eyes closed.

The Viooltjesweg is slightly curved, there's a curve in the row of houses as well, so slight you have to peer along them to see it. On both ends there's an identical building with a high, steeply pitched roof. I wonder if the occupants notice the symmetry and elegance. Probably they only see the front of their own homes. That's what I'm looking at, I'm looking at their windows.

In Cinderella's living room the cat lays on the windowsill. She's very pretty, white with black feet, a black face and blue eyes. She gives me a cocky look. Cinderella is a woman of my age. I gave her this name because she's always cleaning in fancy dresses. Her room is full of picture frames, crystal figurines,

Ritchie had weinig zin om van de bank te komen, maar nu loopt hij kwiek voor me uit. Hij doet een paar plasjes en poept onder de boom aan de Viooltjesweg. De boom staat mooi in bloei. Ik ga door mijn knieën, schep de poep in een plastic zakje en gooi het in de prullenbak. Ik ga op het bankje onder de boom zitten om bij te komen. Ritchie komt aan mijn voeten liggen, we genieten van de zon met onze ogen dicht.

De Viooltjesweg is licht gekromd, ook in het blok rijtjeshuizen zit een ronding, zo'n flauwe dat je langs de huizen moet kijken om 'm te zien. Aan beide uiteindes staat eenzelfde pand met een hoog puntdak. Ik vraag me af of de bewoners de symmetrie zien. Waarschijnlijk kijken ze alleen naar hun eigen gevels. Daar kijk ik ook naar, ik kijk door hun ramen.

Bij Assepoester ligt de poes op de vensterbank. Ze is erg mooi, wit met zwarte voetjes, een zwart gezichtje en blauwe ogen. Ze kijkt me arrogant aan. Assepoester is een vrouw van mijn leeftijd. Ik noem haar zo omdat ze altijd aan het poetsen is in chique jurken. Haar kamer staat vol fotolijstjes, kristallen beeldjes en andere prullaria. Ze stoft alles twee keer

and other paraphernalia. She dusts every item twice a week. I don't see her today, perhaps she's in the garden.

Soldier is home, she is sitting in front of the computer at the window. She seems harmless like this. I wonder how it would feel to touch her short spiky hair with my hand. It's not nice, a woman with short hair.

One door down, the curtains are closed as usual. It's the only house I sometimes stop at. I look at the window. The curtains are dark grey. I see myself reflected in the glass. I'm an old man with big ears and a nose like a potato.

This street is very ordinary. Soldier shouts at her daughter a lot, but that's normal, she doesn't have a husband, fifteen is a difficult age. She's a normal woman. The people that live here are precious to me. A house like this should not be here. It makes the whole street seem odd, because the street allows it. A house that secedes from the unity.

I follow Ritchie home.

For dinner I warm up yesterday's noodles. There are kibbles for Ritchie, I let him lick off my plate. I drink instant coffee and old genever, write what I saw

per week af. Vandaag zie ik haar niet, misschien zit ze in de tuin.

Soldaat is wel thuis, ze zit achter de computer vlakbij het raam. Ze ziet er ongevaarlijk uit zo. Ik vraag me af hoe het voelt om met mijn hand haar korte stekels aan te raken. Het is niet mooi, een vrouw met kort haar.

Een deur verder zijn zoals gewoonlijk de gordijnen dicht. Het is het enige huis waarvoor ik soms stil sta. Ik kijk naar het raam. De gordijnen zijn donkergrijs. Ik zie mezelf weerspiegeld in het glas. Ik ben een oude man met grote oren en een neus als een aardappel.

De straat is heel gewoon. Soldaat schreeuwt vaak tegen haar dochter, maar dat is normaal, ze heeft geen man, vijftien is een moeilijke leeftijd. Ze is een normale vrouw. De mensen die hier wonen zijn me dierbaar. Zo'n huis als dit zou hier niet moeten staan. Het geeft de hele straat iets raars, omdat de straat het toestaat. Een huis dat zich onttrekt aan de eenheid die hier heerst.

Ik loop achter Ritchie aan naar huis.

Voor het avondeten warm ik de bami van gisteren op. Ritchie krijgt brokken en mag mijn bord

today in my notebook. I read the newspaper supplements and go to bed.

Ritchie wakes me up barking. He's standing next to my bed, his furry tail pointing straight up.

'Daddy's awake, breakfast is coming.'

I make coffee and set the table. There's wet food for Ritchie, it's the weekend. We both enjoy our meal. I read the first pages of today's paper.

After the dishes I watch the news. I don't agree with the measures the government is taking for the economy. I read the economy section of the newspaper and organize my thoughts in my notebook.

In the afternoon Ritchie and I go grocery shopping. We walk back through the Violtjesweg. For the first time, I see a man in Soldier's house. They seem to know each other, she shouts as loudly at him as she does at her daughter. Her voice makes the hairs in my neck stand on end. Ritchie totters on.

'You're such a loser,' she yells.

You shouldn't say that to a man. She keeps yelling. He starts to get angry.

aflikken. Ik drink oploskoffie en een oude jenever, schrijf in mijn schrift wat ik vandaag heb gezien. Ik lees de bijlagen van de krant en ga naar bed.

Ritchie blaft me wakker. Hij staat naast mijn bed, zijn wollige staartje wijst naar boven.

'Ik ben al wakker, we gaan zo ontbijten'

Ik zet koffie en dek de tafel. Ritchie krijgt nat voer, omdat het weekend is. We eten met smaak. Ik lees de eerste pagina's van de krant van vandaag.

Na de afwas kijk ik het nieuws. Ik ben het niet eens met de maatregelen die het kabinet neemt voor de economie. Ik lees het economiekatern van de krant en werk mijn gedachten uit in mijn schrift.

's Middags ga ik met Ritchie boodschappen doen. Op de terugweg lopen we over de Violtjesweg. Bij Soldaat zie ik voor het eerst een man. Ze lijkt hem te kennen, ze schreeuwt net zo hard tegen hem als tegen haar dochter. De haren in mijn nek gaan overeind staan van haar stem. Ritchie trippelt verder.

'Je bent gewoon een loser,' schreeuwt ze.

Dat moet je niet zeggen tegen

‘Shut up, bitch,’ he shouts. He grabs her by the throat with one hand. I jump. ‘Will you shut up now?’, he keeps repeating. I look around me. There’s no one here, Ritchie is over on the sidewalk in front of the house with the closed curtains. I take a step towards the door, ring the bell. A loud dingdong, the shouting stops. I wait, don’t know what to say, walk away.

‘Ya, what?’, I hear behind me. It’s Soldier, she’s standing in the door, she looks angry.

‘Sorry, I was looking for my dog, but I just saw him a little further down. Ritchie, come to daddy,’ I call.

She looks at me without saying anything.

‘I should go to him.’

‘You should.’

I start walking. When I turn around at the next house, she’s still there.

‘Bye, ma’am,’ I say.

Ritchie sniffs at the door of the house with the closed curtains.

‘Come on boy, let’s go.’

The next morning Ritchie won’t get up from the sofa. He hardly responds when I pet him. I call a cab and hold him in my arms on

een man. Ze blijft schelden. Na een tijdje wordt hij boos.

‘Hou je bek hoer,’ roept hij. Hij pakt haar met één hand bij haar keel. Ik schrik. ‘Hou je nou je bek?’, blijft hij herhalen. Ik kijk om me heen. Er is niemand in de buurt, Ritchie staat op de stoep van het huis met de dichte gordijnen. Ik stap naar de deur, druk op de bel. Een luide dingdong, het geschreeuw houdt op. Ik wacht, weet niet wat ik moet zeggen, loop weg.

‘Ja, wat is er?’, hoor ik achter me. Het is Soldaat, ze staat in de deuropening, ze kijkt boos.

‘Sorry, ik zocht mijn hond, maar ik zag hem net verderop. Ritchie, kom eens bij papa,’ roep ik.

Ze kijkt me aan zonder iets te zeggen.

‘Ik ga maar even naar hem toe.’

‘Doe dat.’

Ik loop door, kijk over mijn schouder, ze staat er nog.

‘Dag mevrouw,’ zeg ik.

Ritchie snuffelt aan de deur van het huis met de dichte gordijnen.

‘Kom jongen, we gaan verder.’

De volgende ochtend komt Ritchie niet van de bank. Hij reageert nauwelijks wanneer ik hem aai. Ik bel een taxi en neem hem in mijn armen mee naar de

our way to the vet. He hardly weighs a thing. I wonder what goes on behind that window.

'I'm afraid Ritchie won't be getting better, sir,' the vet says. She lays her hand on my arm.

'Is it something he ate?'

'He has cancer, he's had it for a while.'

'Are you sure?'

'Very sure, it has spread.' She points at a few white spots on the X-rays. I stare at the tumours. They look like cotton balls.

'Should we put him to rest?'

'That would be best, he'll be in a lot of pain.'

'Go on then.'

She disappears into an adjoining room and comes back with the injection. I hold him while he dies.

My neighbour digs the hole and carefully lays Ritchie in it. He hands me the shovel. We look at his tiny body.

'He was a sweet dog,' my neighbour says.

I nod. I shovel sand into the hole until Ritchie is gone, my neighbour does the rest. He pats me on the back.

'Do you want to come over for a cup of coffee?'

dierenarts. Hij weegt haast niets. Ik vraag me af wat er gebeurt achter dat raam.

'Ik ben bang dat Ritchie niet meer beter wordt meneer,' zegt de dierenarts. Ze legt een hand op mijn bovenarm.

'Heeft hij iets verkeerd gegeten?'

'Hij heeft kanker, al een hele tijd.'

'Weet u het zeker?'

'Heel zeker, het is uitgezaaid.' Ze wijst een paar witte plekje aan op de röntgenfoto's die ze heeft gemaakt. Ik staar naar de tumoren. Ze lijken op watjes.

'Moeten we hem laten inslapen?'

'Dat is het beste, hij zal meer pijn krijgen.'

'Doe het maar dan.'

Ze verdwijnt even in een aangrenzend vertrek en komt terug met de injectie. Ik hou hem vast terwijl hij sterft.

De buurman graaft het gat en legt Ritchie er voorzichtig in. Hij geeft mij de schep. We kijken naar zijn kleine lijf.

'Hij was een lieve hond,' zegt de buurman.

Ik knik. Ik schep zand in de kuil tot Ritchie is toegedekt,

'No thank you, I'd rather be alone.' I shake his hand. He's a good man.

Inside I pour a genever, look at his basket. It has been standing in the room unused for years, Ritchie always lay on the couch. I think about the window. It isn't fair.

I try to organize my thoughts in my notebook, go out for groceries for the first time in two days.

On my way back I walk through the Viooltjesweg. It's quiet. Cinderella is watching TV, the Soldier's daughter is at the computer. I'm tense. I stop in front of the window. The curtains are closed, the curtains are always closed.

I reach into my bag, my hand encloses something made of glass, I take it out. It's the pickles. I stretch my arm back, throw the jar with all my might at the window. It breaks, the curtains billow up, the room behind them is dark.

Translated by: Evelyn Austin

de buurman doet de rest. Hij klopt me op mijn rug.

'Wil je een kop koffie komen drinken bij ons?'

'Nee bedankt, het gaat wel.' Ik geef hem een hand. Hij is een goede man.

Binnen schenk ik een genever in, ik kijk naar zijn mandje. Het staat al jaren ongebruikt in de kamer, Ritchie lag altijd op de bank. Ik denk aan het raam. Het is niet eerlijk.

Ik probeer mijn gedachten te ordenen in mijn schrift, ga na twee dagen voor het eerst weer de deur uit om boodschappen te doen.

Op de terugweg loop ik over de Viooltjesweg. Het is rustig. Assepoester kijkt tv, de dochter van Soldaat zit achter de computer. Ik ben gespannen. Voor het raam blijf ik staan. De gordijnen zijn dicht, de gordijnen zijn altijd dicht.

Ik grijp in mijn boodschappentas, mijn hand omvat iets van glas, ik haal het eruit. Het zijn de augurken. Ik strek mijn arm naar achter, gooi de pot met alle kracht die ik heb naar het raam. Het breekt, de gordijnen bollen even op, de kamer erachter is donker.

